

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!



ZUIVER

Maatschappelijke klucht in negen scènes

door

1880

Ronald Stout

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2003

Nr.2797

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ZUIVER* op te voeren moet de naam van auteur *RONALD STOUT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/0220/043
ISBN 978-90-385-08368

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Ronald Stout
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(8 dames – 5 heren – Figuratie)

MENEER SCHLEMP
MEVROUW DE VRIES
MEVROUW SCHROOT
MENEER BAART
BERTUS
BUURTWERKER
WETHOUDER
ASSISTENTE
WIJKAGENT
JOURNALISTE
DRIE DAMES

FOTOGRAAF
PASSANTEN
BUURTBEWONERS

1880
DECOR

D.m.v. snel wisselende zetstukken worden volgende locaties opgeroepen: een straat met lantaarnpaal, een andere straat, bureau van de wethouder, interieur van het buurthuis...

Proloog

(Een koude winteravond. Lichte motregen. Twee dames, verscholen in hun jassen, staan in het licht van een lantaarnpaal te roken. Een heer staat op een hoek te wachten. De hoek, waar de Mosterdweg overgaat in de Wagnerlaan. De dames negeren hem. De heer, gespannen, kijkt af en toe op zijn horloge en trekt voortdurend het ceintuur van zijn donkere regenjas strakker. Op de kraag van zijn jas zit een speld. Als één van de dames op hem af loopt, neemt hij de benen. De dame loopt terug.)

DAME 1 : Wat een schijtweer hè?

(Dame 2 knikt, neemt een hijs van haar sigaret en kijkt naar de vooruitgestoken buik van de ander.)

(kijkt omhoog) Je merkt het nauwelijks, maar je wordt toch héél nat.

(Dame 2 kijkt even weg. Maar de buik van de ander blijft haar aandacht trekken. Er komt een auto voorbij. De dames laten de jas van hun schouders zakken en nemen een uitdagende houding aan. Dame 1 steekt haar buik naar voren. Ze ziet dat Dame 2 er naar kijkt. Als de auto is doorgereden, kruipen ze weer in hun jas.)

DAME 2 : *(knikt naar de buik)* Hoe lang moet je nog?

DAME 1 : Drie maanden.

DAME 2 : Oh.

(Motregen en kou.)

DAME 1 : Nog even en ik mag met verlof. *(Dame 2 knikt.)*

(Motregen en kou.)

DAME 2 : Heb je al een vervanger?

DAME 1 : M'n zus.

DAME 2 : Oh.

(Motregen en kou. Dame 1 kijkt vanuit haar ooghoeken naar de ander. Dan haalt ze een velletje tevoorschijn, kijkt er naar. Ze laat het velletje zien aan de ander. Deze pakt het aan. Ze begrijpt niet wat ze ziet.)

DAME 1 : *(wijst)* Dat zijn de voetjes.

DAME 2 : *(nu ziet ze het)* O ja!

DAME 1 : Moeilijk te zien, hè?

DAME 2 : Hij is een beetje donker.

DAME 1 : Z'n vader is zwart. Komt van Ivoorkust.

(Dame 2 geeft het velletje weer terug. Motregen en kou.)

DAME 2 : Wat voor kust?

DAME 1 : Ivoorkust. Afrika!

DAME 2 : Oh.

DAME 1 : Hij sprak alleen frans. Dus ik verstond hem eerst niet. *(kijkt naar haar buik)*

Nou...

(Dame 1 wrijft over haar buik en haalt haar schouders op. Dame 2 knikt begrijpend.)

Scène 1 : Het Comité

(Een gure, regenachtige novemberavond, rond de klok van zeven uur. Op de hoek van de Daalderweg en de Gustav Mahlerstraat staat het Comité ter Bevordering van de Leefbaarheid in de Componistenbuurt, het CBLC. Vooraan

staat een kleine man op leeftijd, de heer Schlemp. Hij is de voorzitter van het CBLC. Achter hem staan twee dames. Mevrouw de Vries en Mevrouw Schroot. Zij dragen samen een grote tas en ieder een paraplu. Achter de dames staat een reus. Bertus. Hij zegt niet veel. Allen dragen een donkere regenjas met een speld op de kraag. Daaraan kun je zien dat ze van het CBLC zijn. De heer Schlemp heeft een verbeterde trek om de mond. De dames houden hun tas stevig vast, alsof hij elk moment kan worden afgepakt. Bertus loert in het duister.)

MEVROUW DE VRIES : Ik denk dat Meneer Baart zich vergist heeft. We verzamelen ons hier anders nooit. Je zal zien dat hij op de hoek van de Wagnerlaan en de Mosterdweg staat.

MEVROUW SCHROOT : Dan zal hij zich nu toch zo onderhand wel realiseren dat het mis is?

MEVROUW DE VRIES : Nee hoor. Die blijft daar staan wachten tot morgenochtend vroeg. Het is een beste man, zo trouw als een hond, maar af en toe toch wel erg warrig hoor...

MEVROUW SCHROOT : Warrig. Heel warrig!

MEVROUW DE VRIES : Een warhoofd!

MEVROUW SCHROOT : Warrig, warrig, warrig...

SCHLEMP : Dames alstublieft!

MEVROUW DE VRIES : Neemt u ons niet kwalijk. U heeft gelijk meneer Schlemp.

SCHLEMP : *(bars)* Eén front!

MEVROUW DE VRIES : Eén front, meneer Schlemp.

COMITÉ : Eén front!

(Het Comité gaat wat dichter bij elkaar staan. Een heel compact gezelschap. Stilte. Bertus ademt zwaar. Mevrouw Schroot kijkt op haar horloge. Ze fronst.)

SCHLEMP : Wij moeten niet verdeeld zijn. Samen staan we sterk.

MEVROUW DE VRIES : Eén front, Mevrouw Schroot.

(Stilte. Van rechts komt een persoon op. Zijn hoofd diep in de kraag van zijn jas weggedoken. Hij botst bijna tegen het comité op, mompelt een verontschuldiging en vervolgt zijn weg. Bertus breekt uit het gelid en doet een stap achter de man aan. De dames fluisteren zachtjes dat hij terug moet komen. Stilte.)

MEVROUW SCHROOT : *(tegen Mevrouw de Vries)* Rook je het? *(Mevrouw de Vries knikt. De dames huiveren.)* Wat een walm.

MEVROUW DE VRIES : Dat is die vent van nummer 31.

MEVROUW SCHROOT : O? Is hij dat? Van dat jonge stel dat er nu woont? Met die baby?

MEVROUW DE VRIES : Ja, waar we laatst zijn geweest om te vragen of ze nu eindelijk die enorme blauwe ooievaar uit de voortuin wilde halen. Dat kind loopt al bijna.

MEVROUW SCHROOT : Ik vind dat zo'n rare gewoonte. Je ziet het in het Bloemenkwartier ook veel. Zo ordinair. Ga terug waar je vandaan komt, denk ik dan. Hier wonen nette mensen. Maar goed. De volgende morgen was hij wel weg.

(Bertus grijnst.)

SCHLEMP : Ja. Daar heeft Bertus voor gezorgd.

(De dames kijken even naar hem op. Bertus grijnst hun in het gezicht. De dames draaien zich snel weer om. Stilte. Mevrouw Schroot kijkt op haar horloge.)

MEVROUW SCHROOT : U moet het me maar niet kwalijk nemen hoor, maar ik vind het een hinderlijke trek van Meneer Baart. Dat hij ons iedere keer opnieuw weer laat wachten, bedoel ik. Ieder mens heeft zijn tekortkomingen. Dat weet ik ook wel. Maar dit is toch wel erg.

MEVROUW DE VRIES : Ik geloof niet dat hij het met opzet doet.

MEVROUW SCHROOT : Nee, nee. Nee o nee! Maar dát zeg ik niet! Ik zeg niet dat hij opzettelijk te laat komt. Welnee, dat hoort u mij niet zeggen. Dat zijn uw woorden... Maar vervelend is het wel.

MEVROUW DE VRIES : Sommige mensen hebben dat. Die kunnen eenvoudig niet op tijd komen. Die denken, vlak voordat ze ergens naar toe moeten, van: “och, ik kan nog wel even dit en och ik kan nog wel even dat”.

MEVROUW SCHROOT : Die hebben gewoon geen besef van tijd.

MEVROUW DE VRIES : Van die mensen die heel verbaasd zijn, als de bus al weg is...

MEVROUW SCHROOT : Of dat de vuilnis al is opgehaald. Ja, ik ken ze hoor! Van die figuren. Die liggen nog in bed en dan horen ze ineens de vuilniswagen. Ja en dan zijn ze te laat.

MEVROUW DE VRIES : Die van nummer 17.

MEVROUW SCHROOT : Hou op, schei uit! Iedere keer komt hij in zijn ochtendjas naar buiten rennen. Maar dan zijn ze allang weer een straat verder. Loop er dan even achter aan, denk ik dan. Maar nee hoor.

MEVROUW DE VRIES : Hij laat die bak dan rustig een week langs de weg staan. Er kan geen mens langs.

SCHLEMP : Wie zijn dat?

MEVROUW DE VRIES : Wagnerlaan nummer 17. *(pakt een ordner uit de tas en slaat hem open. Ze leest.)* Hier. Nummer 17. Jessayan. Wat is dat nou weer voor een naam?

MEVROUW SCHROOT : Turks denk ik. Denk maar niet dat ze ‘m omspoelen, die bak. Och, dat gaat zo stinken... Ik vind dat geen uitvinding hoor, die GFT.

SCHLEMP : Maak er een aantekening van. Te zijner tijd gaan we eens met die mensen praten. Vanavond niet. Dan hoeven ze alleen maar te tekenen.

(Mevrouw de Vries maakt ijverig een aantekening. Schlemp haalt een klein zaklantaarntje tevoorschijn en schijnt haar bij. Dan bergt ze de ordner op. Het comité gaat weer in het gelid staan. Meneer Schlemp kijkt naar boven. Hij veegt een druppel van zijn wang.)

BERTUS : Het houdt op met zachtjes regenen, meneer Schlemp.

MEVROUW DE VRIES : Hè jakkes!

(De dames zetten de grote tas neer en steken allebei hun paraplu op. Het begint harder te regenen.)

SCHLEMP : *(trekt zijn hoed dieper over zijn voorhoofd)* Bertus, zou jij de dames droog willen houden.

MEVROUW SCHROOT : Nee hoor. Welnee! Dat hoeft niet.

MEVROUW DE VRIES : Doet u geen moeite.

MEVROUW SCHROOT : Het gaat prima zo, u hoeft helem...

(Bertus pakt de paraplu's van de dames over en houdt ze boven hun hoofd.)

MEVROUW SCHROOT : Ach, dat is vriendelijk van u.

MEVROUW DE VRIES : U bent een heer.

SCHLEMP : *(grimlacht)* Daar hebben we hem onder andere voor meegenomen. Om ons te beschermen.

BERTUS : Tegen het schorem.

SCHLEMP : Inderdaad. Tegen het schorem.

(De vrouwen huiveren.)

(tegen Bertus) Begrijp me goed, als het erop aankomt, sta ik nog altijd mijn mannetje. Maar zo'n potige kerel als jij d'r bij, schrikt dat geteisem helemaal mooi af. Of niet soms Bertus?

BERTUS : Ik schop ze de straat uit, meneer Schlemp.

SCHLEMP : *(plotseling driftig)* De wijk! De wijk moet je ze uitschoppen! Dat stelletje klootzakken dat hier de boel verziekt! Het is toch te idioot voor woorden, dat je hier tegenwoordig, 's avonds, niet eens meer alleen over straat kunt?

MEVROUW SCHROOT : Rustig maar meneer Schlemp. U heeft gelijk. Natuurlijk u heeft gelijk. Heeft hij geen gelijk?

MEVROUW DE VRIES : Volkomen gelijk. Ik ga niet meer alleen over straat. Overdag ook niet trouwens.

SCHLEMP : Dat is toch veel te hard gegaan de afgelopen jaren? Je zag de buurt zo verloederen. Met al dat geklad op die muren. Het vuil op straat. Dat gepis in de portieken...

(Van rechts komt een andere man op. Deze blijft staan.)

MEVROUW DE VRIES : *(paniekerig)* Wie is dat? Meneer Baart? Bent u dat, Meneer Baart?

MEVROUW SCHROOT : Nee, nee, welnee. 't Is een zwarte! Negeren. Gewoon negeren! Bertus hier blijven. Bemoei je er niet mee. Meneer Schlemp, zeg dat Bertus hier blijft.

SCHLEMP : Bertus. In het gelid! Blijf bij de dames. Vooruit. Laat ze niet nat worden.

(Van links komt Meneer Baart op. Hij probeert zo onopvallend mogelijk bij het comité aan te sluiten. De andere man loopt vlug door. Het comité draait haar hoofd naar Meneer Baart.)

MENEER BAART : Goedenavond, goedenavond. Dames, heren, mijn excuses. Ik stond op de hoek van de Wagnerlaan. En ik zag het alsmaar later worden...

MEVROUW DE VRIES : *(tegen Mevrouw Schroot)* Wat zei ik?

MEVROUW SCHROOT : *(knikt)* U was zeker een beetje in de war, Meneer Baart?

MENEER BAART : *(knikt)* Ik ben even terug naar huis gelopen, om in mijn agenda te kijken, wat we nou precies hadden afgesproken.

SCHLEMP : *(gromt)* Wij hadden afgesproken dat we elkaar hier, op de hoek Daalderweg/Mahlerstraat, als het Comité ter Bevordering van de Leefbaarheid in de Componistenbuurt, zouden treffen, om gezamenlijk een handtekeningenactie te ondernemen, tegen de verloedering van onze wijk.

MEVROUW SCHROOT : Tegen de rommel op straat. Het zwerfvuil.

MEVROUW DE VRIES : En tegen de onverzorgde voortuintjes. Daar zijn we ook heel erg tegen.

MEVROUW SCHROOT : Wist u dat een plastic patatbakje, gewoon zo'n plastic bakje, wist u dat zo'n bakje nog 90 jaar blijft rondzwerfen? Wist u dat?

SCHLEMP : Jazeker, dat wist ik. Het is schandalig. Maar dat is nog niet het ergste.

MEVROUW DE VRIES : *(huivert)* Nee, nee. O gut nee.

BERTUS : *(zachtjes, met een grijns)* De hoeren.

MEVROUW DE VRIES : *(geschokt)* Wat?

BERTUS : De hoeren!

MEVROUW DE VRIES : Bertus, alsjeblieft zeg!

SCHLEMP : Én we protesteren, tegen het voornemen van de wethouder, om hier dicht in de buurt, een buurt met veel ouden van dagen, maar ook met op straat spelende kinderen, om daar een gedoogzone voor straatprostitutie te installeren. Die zogenaamde *Vrije Baan*. Dát hadden wij afgesproken, Meneer Baart! Zeven uur verzamelen. Dat was de afspraak. Zeven uur! We zijn ruim een half uur over tijd.

MENEER BAART : Nogmaals mijn excuses. Ik vind het heel vervelend.

(Het begint te hozen.)

SCHLEMP : Goeie hemel!

(Twee vrouwen rennen voorbij. Het comité heeft moeite staande te blijven.)

MEVROUW SCHROOT : Kunnen we de actie niet beter aflasten, meneer Schlemp!

SCHLEMP : Nee, nee. Dat kan niet! Het moet vanavond gebeuren. We moeten ons aan de planning houden. Volgende week komt de wethouder al.

MEVROUW SCHROOT : Straks worden we nog ziek!

SCHLEMP : Het is heel belangrijk dat we vastberadenheid tonen. Weer of geen weer! We staan voor onze zaak. Mevrouw de Vries, deel de klappers uit.

MEVROUW DE VRIES : Hier? Nu? Maar meneer Schlemp, dan worden ze nat!

SCHLEMP : Bertus, verdorie! Hou die paraplu recht!

MENEER BAART : Loopt u anders even mee naar mijn moeder. Ze woont hier om de hoek. Dan schuilen we daar een poosje.

BERTUS : *(brult)* We zijn toch niet van suiker!

MEVROUW SCHROOT : Nee, maar ook niet waterdicht! Laten we schuilen tot het ergste voorbij is. We kunnen de klappers ook bij uw moeder uitdelen.

SCHLEMP : Goed, goed! We gaan even schuilen! Volg mij mensen!

MENEER BAART : Eh... Die kant op, meneer Schlemp.

SCHLEMP : Weet ik! Weet ik toch! Kom mensen. Bij elkaar blijven. Bertus hou die paraplu omhoog. Volg mij!

(Het Comité gaat links af.)

Scène 2 : Visite

(Buurthonk De Notenbalk. Buurtwerker Harry, ééndagsbaard en dikke wollen trui, draait een shaggie. Op tafel ligt de Volkskrant opengeslagen met daarnaast een grote koffiemok en een thermoskan. Mevrouw Schroot komt op. Ze heeft een schort aan over haar gewone kleding. Ze pakt de kan en schudt.)

MEVROUW SCHROOT : Alweer leeg? *(Geen antwoord. De buurtwerker leest.)* Moet ik bijzetten?

BUURTWERKER : Dat zou heel fijn zijn, Ria.

MEVROUW SCHROOT : *(terwijl ze af gaat naar het keukentje)* Het is anders helemaal niet gezond, hoor. Zoveel koffie. Het is een verslaving. Er zijn mensen die er niet buiten kunnen. Die drinken de hele dag door koffie. Dat komt door de cafeïne, hè. Dat is zo verslavend. We zouden hier Décafé moeten schenken. Ja, u gelooft me misschien niet, maar koffiedrinken is nét zo goed een verslaving hoor! Misschien niet zo slecht als dat gerook van u, Maar het ís een verslaving. En volgens mij lang zo onschuldig niet als iedereen wel denkt. Mijn man dronk ook altijd heel veel koffie. En dan was hij soms zo duizelig, dan moest hij meerdere keren op een dag even gaan zitten, nou...

BUURTWERKER : Ria, lieverd, als ik niet gauw nog een bakkie krijg, dan word ik misschien ook héél duizelig. Zet maar een flinke kan vol.

MEVROUW SCHROOT : *(stuurs)* Alles wat je te veel neemt is niet goed. Als er 'te' voor staat, dan is het niet goed.

BUURTWERKER : Je hebt gelijk Te veel koffie is slecht. Maar het is niet alleen voor mezelf. We krijgen visite.

MEVROUW SCHROOT : Als ik zoveel koffie zou drinken als u, nou, dan deed ik 's nachts geen oog meer dicht. Maar misschien, met heel veel warme melk is het...
Visite?

BUURTWERKER : De wethouder komt langs.

MEVROUW SCHROOT : *(schrikt, begint met het deksel van de kan te draaien)* De WETHOUDER :? Komt ze vandaag? Nee toch? Die komt toch pas volgende week? Hoe kan dat nou?

BUURTWERKER : Ze wilde alvast wat dingetjes doorspreken.

MEVROUW SCHROOT : *(draait het deksel van de kan en neemt een snuif)* O. Een vergadering?

BUURTWERKER : Nee, het is meer een soort voorgesprek. Ze wil gewoon even rondkijken. Ik vertel haar het één en ander over de wijk, over wat hier leeft zeg maar. Misschien goed als jij er even bij komt zitten. Kun je ook je zegje doen. Dat vindt ze vast wel interessant. We willen sowieso graag een beroep op je doen, volgende week. Koffie schenken en dergelijke. En ik reken ook op Mevrouw de Vries natuurlijk.

(De buurtwerker slaat een pagina om. Mevrouw Schroot neemt nog een snuif uit de thermoskan.)

Je kent haar toch?

MEVROUW SCHROOT : Mevrouw de Vries? Ja natuurlijk ken ik haar. We wonen al dertig jaar naast elkaar.

BUURTWERKER : Nee, niet Mevrouw de Vries. Mevrouw Debussy. De WETHOUDER :! Die heb je hier toch wel eens gezien?

MEVROUW SCHROOT : *(bits)* Nee, o nee. Ik ken haar niet. En ik hoef haar ook helemaal niet te kennen!

BUURTWERKER : Ze heeft de tent geopend vorig jaar. Was je daar niet bij?

MEVROUW SCHROOT : Nee, ik was ziek met de opening.

BUURTWERKER : Jammer. Dan heb je haar dus ook niet horen zingen.

MEVROUW SCHROOT : Heeft de wethouder gezongen?

BUURTWERKER : Ja. Met de jongens van dat Indische bandje. Het heeft in de krant gestaan. Met foto en al. Ze heeft best een leuke stem.

MEVROUW SCHROOT : Oh ja. Ik geloof dat ik die foto gezien heb. We hadden het er nog over. Dat geeft toch geen pas, dat een wethouder zoiets doet? Zingen! Een wethouder? Meneer Schlemp is weggelopen, zei hij, toen de wethouder er was. Nou, en als de wethouder heeft gezongen, dan had meneer Schlemp groot gelijk. Daar staan wij allemaal achter. Als één front.

(De wethouder en haar assistente komen het honk binnen.)

Iemand in zo'n functie zou beter moeten weten. Het is toch beneden alle peil, om als wethouder, met een paar van die opgeschoten knapen, op een podium te gaan staan blèren?! Dan word je toch niet meer serieus genomen? Door die jongens niet. Door mij niet. Door niemand!

WETHOUDER : Ook niet door u?

MEVROUW SCHROOT : *(draait zich om; kalm)* Goedemorgen. Koffie?

WETHOUDER : Graag.

(De wethouder steekt haar hand uit, maar Mevrouw Schroot draait zich om en loopt naar de keuken. De buurtwerker komt van zijn stoel, hijst zijn broek op en schudt de wethouder en haar assistente een hand.)

BUURTWERKER : Dat is Mevrouw Schroot.

WETHOUDER : Ah. Dé Mevrouw Schroot?

BUURTWERKER : *(knikt)* Ze heeft een goede dag vandaag.

WETHOUDER : Dat is prettig. *(tegen haar assistente)* Mevrouw Schroot is ook van het comité.

ASSISTENTE : Echt?

(De wethouder knikt. Ze sluipt naar de deuropening en gebaart haar assistente dat ze ook moet komen kijken.)

(op gedempte toon) Ik had me er een heel ander type bij voorgesteld.

WETHOUDER : *(fluistert)* Dat is het hem nou juist. Ze zien eruit als gewone mensen.

Daarom is het ook zo vervelend allemaal.

BUURTWERKER : Gisteravond hebben ze een handtekeningenactie gehouden in de buurt.

WETHOUDER : *(loopt weg van de deur; normale sterkte)* In die storm?

ASSISTENTE : *(ongelovig)* Ah nee...

WETHOUDER : Ze zijn écht heel fanatiek.

BUURTWERKER : *(hijst zijn broek omhoog)* Een actie tegen de verloedering in het algemeen en de *Vrije Baan* in het bijzonder. Maar ze hebben weinig succes gehad. Er was bijna niemand thuis. Of niemand deed open, dat weet je niet...

WETHOUDER : Maar de *Vrije Baan* komt niet eens in deze buurt.

BUURTWERKER : Nou, is dat wel zo? De Wagnerlaan? Da's hier toch maar vijf minuten vandaan.

WETHOUDER : Niet de Wagnerlaan! Hoe kom je daar nou bij? Het is niet maar één laan of straat.

ASSISTENTE : De *Vrije Baan* is misschien een wat misleidende benaming. Het is geen baan. En ook helemaal niet zo vrij. Maar het klonk wel goed.

(De buurtwerker hijst zijn broek omhoog.)

WETHOUDER : *(gaat zitten)* De omgeving van de Mosterdweg is heel geschikt. Er zitten voornamelijk bedrijven en die zijn 's avonds gesloten. Goed, de Mosterdweg gaat over in de Wagnerlaan. Dus er zal misschien eens wat vaker iemand voorbij rijden. Maar wat dan nog? Ik snap niet waar die mensen zich druk om maken.

BUURTWERKER : *(biedt de assistente een stoel aan)* Vraag het Ria. Ik heb gevraagd of ze er bij komt zitten.

WETHOUDER : *(lacht)* Dat meen je niet?

BUURTWERKER : Kun je alvast een beetje kennismaken.

(Mevrouw Schroot komt binnen met haar regenjas aan. Ze zet een volle koffiekop op tafel.)

MEVROUW SCHROOT : Zo. Dit moet voldoende zijn. Ik ga, want ik moet nog boodschappen doen.

BUURTWERKER : Ria, dit is mevrouw Debussy. wethouder veiligheid van onze gemeente.

WETHOUDER : *(steekt hand uit)* Yvonne Debussy.

(Mevrouw Schroot geeft een hand, maar kijkt daarbij de wethouder niet aan. Ze murmelt haar naam.)

BUURTWERKER : En dit is?

ASSISTENTE : Hallo, ik ben Moniek. Ik assisteer de wethouder.

(Mevrouw Schroot knikt.)

Wat heeft u daar voor een speld op uw kraag?

MEVROUW SCHROOT : Oh, dat is eh...

WETHOUDER : *(licht provocerende toon)* Ik hoor dat u gisteravond op pad bent geweest. Voor de goede zaak.

(Mevrouw Schroot pakt haar boodschappentas. Ze kijkt de andere dames niet meer aan.)

MEVROUW SCHROOT : Ik ga nu. *(tegen buurtwerker)* U redt zich verder toch wel?

BUURTWERKER : Heb je niet even een paar minuten? Kom. Pak een stoel.

MEVROUW SCHROOT : *(paniekerig)* Nee, nee. Ik moet gaan. Schouderkarbonades bij de *Boni*. Viereneenhalve euro de kilo. Ik moet voor meer mensen wat meenemen. Ik ga hoor. Ik ga echt! Dag, dag.

BUURTWERKER : (*hijst zijn broek op*) Het is goed, Ria. Harstikke bedankt voor je hulp.

Ik zie je vrijdagmorgen.

MEVROUW SCHROOT : Bij het klaverjassen. Ja hoor. Vrijdag. Goedemorgen. Dag.

(Mevrouw Schroot gaat af. De buurtwerker gaat ook zitten. De assistente pakt een pakje sigaretten uit haar tasje. Ze biedt de anderen een sigaret aan. De wethouder bedankt.)

ASSISTENTE : Ze heeft ook de openbare gezondheid in haar portefeuille. Dat vergat je er nog bij te zeggen.

WETHOUDER : Zie jij Mevrouw Schroot over een poosje hier soep uitdelen en broodjes smeren voor de meisjes?

BUURTWERKER : Ik geef toe, het kost de nodige verbeeldingskracht, maar... Ja! Uiteindelijk zie ik haar dat wel doen. Ze is niet zo kwaad. Zij niet en de andere vrijwilligsters ook niet.

WETHOUDER : Maar die zitten toch niet allemaal bij dat comité?

BUURTWERKER : Nee hoor. Alleen Ria en Mevrouw de Vries.

WETHOUDER : Ik vind het een heel vervelend clubje. Griezelig gewoon.

ASSISTENTE : Hebben ze echt een lijst met alle namen en adressen van deze buurt?

BUURTWERKER : Ja. Ik vrees van wel. Ze zijn goed op de hoogte.

WETHOUDER : Engerds! Deden ze maar eens een keer iets onwettigs. Dan liet ik ze meteen opdoeken.

BUURTWERKER : (*beetje boos*) Ach Yvonne, nu overdrijf je!

WETHOUDER : Ik vind, een burgerwacht past niet meer in deze tijd.

BUURTWERKER : (*opgewonden*) Maar het is toch geen búrgerwacht?! Ze proberen de buurt een beetje netjes te houden. Ze spreken de mensen aan op de rommel die ze maken. Ze letten op je kinderen. Ze helpen bejaarden oversteken. Voor de rest is er niets aan de hand. Het eigenlijke comité, de actieve leden zeg maar, is niet zo groot. Alsjeblieft zeg! Over wie hebben we het nou helemaal? Een paar theemutsen onder leiding van een gepensioneerd onderofficier. Okay, die ouwe is gek. Die waant zich nog steeds in Ons Indië, geloof ik. Die heeft daar de beste